

Наш Лемко

РІК III.

Ч. 2 (50)

Львів, 16-го січня 1936

Виходить двічі в місяць

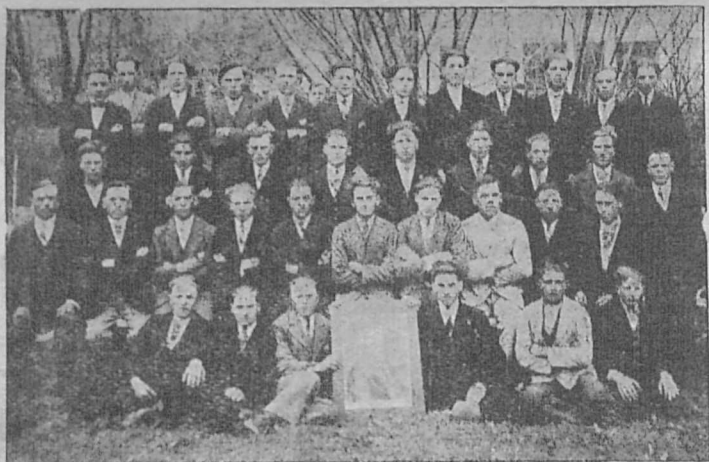
Адреса: Львів, Руська 18. Тель. 257-90

NASZ LEMKO, LWOW, RUSKA 18.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 вол., Піврічно 1'80 зол., Чвертьрічно 1— зол.
ЗАКОРДОНОМ: Річно 1 1/2 ам. дол. або рівновартість.

Свідомі члени хору в селі Полонна, коло Буківська, по середній з Олександром Галушаким.

Ой, на річці, на Йордані

Ой, на річці, на Йордані
Золотий хрест вишиваний.
Злетілися ангелоньки,
Взяли Христа на крилонька,
Понесли Го до церковці,
Поставили на престольці.
Взяли в книгах тай читати,
Яке би Му імя дати.
Даютъ Йому: „святий Петро“
Мати Божа не злюбила,
Від престолу відступила.
Злетілися ангелоньки,
Взяли Христа на крилоньки,
Понесли Го до церковці.
Поставили на престольці.
Взяли Йому тай читати,
Яке би Му імя дати.
Дали імя: „Ісус Христос“, —
Мати Божа се злюбила,
До престолу приступила.

РОСТЕМО.

Закарпатський національний тижневик «Українське Слово» в Ужгороді, що його редагує др. М. Брашайко, виходить від нового року двічі в тиждень.

Також у Львові часопис «Наш Пропор» при Видавництві «Українська Преса» виходить замість двічі в тиждень — тепер що другий день.

САМОГУБСТВО З НУЖДИ.

В Перемишлі кинувся під поїзд Матвій Білішак, літ 20, родом з Видрнуга, коло Лютовиськ. Причиною самогубства була нужда, бо Матвій мабуть не міг найти собі служби.

УНЕВАЖНЕННЯ ВИБОРУ ВІЙТА

Адміністраційна влада уневажила вибір Юрка Ківерчука на становище війта збірної громади Шавне, повіт Сянік і наказала нові вибори.

КРАДІЖ У ЦЕРКВІ.

Перед нашими святами невідомі злочинці вломалися до церкви в Смільнику, пов. Лисько, і вкрали золоту чашу з вітваря та 200 зл. і 40 дол. готівкою. Дивуємося, чому в сьогоднішніх часах не держать гроші в касі, хоч вічно пишеться про вломи та крадежі...

З НОВИМ РОКОМ!

На щастя, на здоровля на той Новий Рік!

Щоб лемківський боляк на сто вітрів утік!..

Дай нам Боже сили, волі, гарту многу, Знання, гаразду і здоровля доброго!

Сійся та родися жито і пшениця, Овес, картопля, горох, всяка пашниця.

У стодолі повню і в стайні гоїно, У хаті достаток та у пасіці роїно...

Хай з Лемківських осель біда вже раз щезне,

І в поганій славі під тинном сковязне... Хай масла робиться вам повна масниця,

Щоб сини як дуби, доня як ялиця, Щоб лемко був вбраний а Сруль як той голяк,

З Новим Роком бажає Всім —

Степан Вархоляк.

ВКРАВ КОНЯ З ВОЗОМ.

Ярославська поліція арештувала Яна Галянтиного з Перемишля, що вкрав одному господареві в Ярославі коня з возом. Галянти використав момент, коли господар на хвилину віддалився від воза. З цього наука, щоб ніколи не лишати самопас коня з возом.

НОВИЙ КАРДИНАЛ ПРИЯТЕ- ЛЕМ УКРАЇНИ.

Єпископ Бодриярі, директор Паризького Католицького Інституту і знаний вчений, що його недавно іменовано Кардиналом, є відомим приятелем України. З вдячності вибрано єпископа Бодрияра в 1933. році одногосодно почесним членом французького Товариства Українознавства в Парижі. Вибір цей прийняв з великим вдволенням. Треба надіятися, що на своєму новому становищі Його Еміненція буде і надалі цікавитися долею України та помагати Українцям в зусиллях вибороти собі краще Завтра.

**Поширюйте
і передплачуйте
„Нашого Лемка!“**

Чому маємо читати історію нашого народу

*»Прочитайте знову
Ту ю славу, та читайте
Од слова до слова;
Не минайте ніже тигла,
Ніже тії коми«.*

Т. Шевченко.

Вже давним-давном казали старинні Римляни, що історія є учителькою життя. Вони уважали, що нарід, який не хоче робити в житті помилок, мусить знати свою минувшину, мусить знати, як жили й вмирали, за що боролися й до чого стреміли його предки. Ця високомудра думка має велике значіння й для поневоленого й обездоленого українського народу, а пізнати свою рідну історію, являється у нас просто konieczністю.

Що дає й чого вчить нас наша історія?

Розчитуючись в нашій минувшині, ми пізнаємо першзавсе, що український нарід це не якесь мале, незамітне плем'я, з яким ніхто звіколи не числився, на якого не звертали уваги, що приютилося на малому клатку землі, але, що це великий нарід з більше, як тисячелітною історією, що заселює простір більший, як сьогоднішня Німеччина, якого етнографічні границі простягаються від польських болот на півночі до карпатських розворів і поза них на півдні, від далекого Закарпаття та Засяння на заході, до ріки Волги на сході; що вже на досвітах історії цей нарід створив велику і могутню Державу, що про її силу слава лунала в цілому світі, якої боялися й перед якою дрижали вороги, якої володарі — українські князі прибивали на знак побіди щити на воротах багатого Царгороду та в далеких походах черпали золотим шоломом воду з Дону та Дунаю.

Ми бачимо, що цей нарід, поставлений долею на грані двох світів, культурного заходу й дикого, варварського сходу, сотнями літ зводив завзяті бої зі степовими, азійськими ордами, заслонюючи своїми грудьми вхід у Європу, яка за цим заборолом, неначе за охоронною стіною, могла плекати й розвивати свою високу культуру й цивілізацію. А коли відтак той нарід знемігся й підупав, коли провалилась його держава і він став погноєм сусідів, що здавня зазіхали на його багаті землі, то хоч битий лихоліттям, хоч поневолений віками, хоч зраджений і опущений провідними верствами, він не згинув, а кріпився й раз-у-раз піднімався, щоб збройною рукою добиватися своїх прав.

Читаючи сторінки нашої рідної історії, ми стаємо горді з приналежності до українського народу. Чейже багато було на світі великих і мо-

гутніх народів, а сліду по них не осталося і пам'ять про них загинула. Яка велика сила і відпорність криється у того народу, коли ніякі заходи ворогів не стерли його з лиця землі, коли він пережив стільки нещастя і лихоліття?

Застановляючись над нашою бувальщиною, ми доходимо до тієї правди, що нарід на протязі довгих століть є завсіди той самий і такий самий, хоч змінюються його покоління, а вслід за тим добрі і злі сторони, прикмети й хиби, які ціхували наших предків, є і в нас, що вони перейшли на нас з кров'ю. Роздумуючи — ми догадуємося, що уладку княжої держави не можна дошукуватися тільки у зовнішніх причинах, що вона впала лиш тому, що виснажилася у боротьбі зі степовиками, але що тут відгравали велику роллю і внутрішні причини, що на той упадок зложилася і вдача українського народу.

Українську Державу зруйнували в першу чергу міжусобиці й сварки князів, що маючи на оці власну користь, інтерес власного загумінка, зводили зі собою завзяті бої, топили край у крові, погрожували в руїну. Оте ставлення власних цілей вище загального добра, оте типове українське суперництво й незгода, брак послуху й отаманщина підточили давню нашу державу, розложили її з нутра, а зовнішні вороги тільки її доконали. Як довго Українська Держава була сильна внутрі, як довго вся влада була в руках одного князя, вона побідно виходила з усіх воєн і не вона — але її боялися.

І читаючи історію України, ми бачимо дуже знаменне явище, що це, що було причиною упадку княжої Держави, те саме завалило відтак Українську Козацьку Державу, те саме врешті привело до заглади й останню нашу Державу, будовану кривавим трудом в 1917 р. І тут власне стає ясне, яку велику вагу має знання своєї історії, тут саме стає зрозумілим, для чого вічно поручається її читання й навчання. Історія, ставляючи перед очі блуди й похибки предків, учить нас, як треба нам поступати, щоб не робити більше тих помилок, щоб зновже в майбутньому не прийшлося нам жаліти своєї нерозважності й співати, що «встоятись не було сили». Вслухуючись у голос історії ми плекатимемо добрі сторони, розвиватимемо добрі прикмети, що криються в душі народу й наслідувати наших предків у тому, що гідне наслідування, що в нашій минувшині Велике та Світле!

А багато преславних подій складається на історію України, що творили

її люди-велитні. Згадати хочби наскрізь лицарську постать князя Святослава Завойовника, що виправляючись на ворога, посилав передом свого гінця з грімким визовом: «Готовтєся, бо йду на вас», та ступаючи в смертельний бій, казав дружині: «Не дамо Української Землі посоромити», або творця й організатора могутньої Київської Держави, — Володимира Великого, чи першого творця українського права, — Ярослава Мудрого, або неустрашимого лицаря князя Романа Мстиславича, чи розумного князя Ярослава Осмомисла, про якого з такою похвалою висловлюється автор невмірущого «Слова о полку», чи врешті короля Данила Галицького, що поклав основи міста Львова.

А ті великі козацькі гетьмани, як геніяльний полководець, політик і організатор — Богдан Хмельницький, славний переможець зпід Конотопу, — Іван Виговський, чи речник боротьби за визволення українського народу зпід московського ярма, — Іван Мазепа. А яким чарівним ореолом слави окриті оті три сотні борців зпід Берестечка, що воліли згиннути героїською смертю, як віддатися в неволю, і ті три сотні юних студентів, що наложили буйними головами за Волю України під Крутами в 1918 р., заслонюючи молодими грудьми червоною орді вхід до Золотоверхого Києва і тих 359 героїських мучеників зпід Базару, що кинулися у вир повстанчої боротьби, щоб свідчити перед цілим світом, що «Ще не вмерла Україна».

Читаючи історію Рідного Краю, ми линемо душею в час тієї давньої й недавньої слави, відчуваємо якусь таку сердешну близькість з усіма тими відомими й невідомими героями, що колинебудь лягли за українську справу. В нашій душі родяться могутні бажання йти слідами великих предків. Історія плекає в нас любов Батьківщини, будить у народі національну свідомість та почуття національної гордості й гідності.

Історія стає учителькою життя.

Тому нехай не буде ніодної хати, в якій не було би отого українського евангелія, тієї книги битія нашого народу — Історії України. Зима це час, у якому менше праці, більше вільного часу. Нехай у ті хвилини, замість пустих сусідських балачок, у кожній хаті лунає голосне читання Історії України.

Нехай не буде ніодної Читальні, ніодного Кружка «Рідної Школи», ніодного українського Товариства, де б хоч раз у тиждень не відбувалися сходи з гутірками про Минуле України.

Я. Галич.

Письмо з Америки.

Хвальне Видавництво часопису „Наш Лемко“ у Львові, Галичина Припадково попало мені у руки число 22. і 23. »Нашого Лемка«, котрим я дуже зрадив, бо той часопис подає вісти з моїх рідних сторін. Хоч я вже 37 років в Америці, однак не можу забути за той край, де я родився. Я мав на думці, що вигодую діти, зложу дещо гроший і поїду на старі літа в затишний куток віку доживати. Однак не так склалось, як гадалось. Діти вирости, покінчили школи, тай не мають заняття, бо настало безробіття і відложені гроші пішли на прожиток і на старі літа треба в багатій Америці бідувати. Уже сім років триває депресія, котра витягнула послідній цент з робітника, так як біблійних сім мудих коров пожерли сім товстих коров. Та в оповіданнях біблійних бодай скінчилося на сім неурожайних роках, а тут не видно поліпшення, хоч всякі знатоки фінансові ломлять собі голови, якби поправити поліпшення горожан краю.

Посилаю міжнародним переказом поштовим 2 долари, за що прошу прислати мені »Нашого Лемка« через 16 місяців, почавши від нового року 1936.

Буду старатися також приєднати нових передплатників і напишу до мого села (Щавне, повіт Сянік), чи одержують там Ваш часопис. Если ні, то я звіти вишлю передплату.

Буду старатися також подавати деякі відомости з життя українців в Америці, які будуть цікаві для читачів »Нашого Лемка«.

Остаю з належною пошаною
Василь Гришко.

Від Редакції: Надіслане письмо від нашого брата з Америки друкуємо без змін для приміру, щоб його наслідували всі наші брати Українці за океаном і поширювали наш часопис всюди, де живе Українська Рідня.

**ЗАГАЛЬНИЙ ЗІЗД
»РІДНОЇ ШКОЛИ«.**

Відбувся у Львові дня 25. грудня 1935. р. На цьому Зізді стверджено, що матеріальне забезпечення »Рідної Школи«, оперте на дотеперішніх добровільних датках і збірках нашого громадянства, є невистарчальне, тому треба при всіх нагодах переводити широку й оживлену пропаганду на »Рідну Школу«. З рамени Лемківщини промовляв голова філії »Рідної Школи« в Сяноці, др. Степан Ванчицький. Він звернув увагу на потребу творення нових кружків Р. Ш. та приділення рідношкільних учителів — бо Лемківщина не має своїх учителів.

Варто також, щоб новий голова »Рідної Школи«, дир. Микола Заячківський подбав про привернення українських шкільних підручників на Лемківщині, в місце шкідливих і недоцільних »лемківських« букварів. Вкінці ціла Лемківщина повинна обстоювати за

Три присуди смерти і дві досмертні тюрми

В понеділок, дня 13-го січня ц. р. в год. 10.30 проголосив предсідник Окружного Суду в Варшаві присуд в процесі за вбивство міністра Перацкого.

Засуджено:

СТЕПАНА БАНДЕРУ — на кару смерти.

МИКОЛУ ЛЕБЕДЯ — на кару смерти.

ЯРОСЛАВА КАРПИНЦЯ — на кару смерти.

МИКОЛУ КЛИМИШИНА й інж. **БОГДАНА ПІДГАЙНОГО** засудили на досмертну тюрму.

ДАРИЮ ГНАТКІВСЬКУ засудили на 15 літ тюрми.

ЕВГЕНА КАЧМАРСЬКОГО, РОМАНА МИГАЛЯ й **ІВАНА МАЛЮЦУ** засудили по 12 літ тюрми.

КАТРЮ ЗАРИЦЬКУ, засудили на 8 літ, а **ЯРОСЛАВА РАКА** й **ЯКОВА ЧОРНІЯ** по 7 літ тюрми.

Бандері, Лебедеві й Карпинцеві дарували кару смерти на основі амністії і замінили її на досмертну тюрму з утратою горожанських прав на завжди.

До всіх тих засуджених, що покарані вязницею до 10 літ, пристосують амністію. (Дарують третину кари).

До відома Української Парляментарної Репрезентації

Свідомі члени при Читальні ім. Качковського хотіли влаштувати кравецько-кухарський курс для дівчат в Ждні при чит. Качковського. Управа читальні на це згодилася. Також Централь Союзу Українок за кілька днів вислала до нас інструкторку п. Ярославу Сайовську. В неділю зголосилося понад 20 курсанток, що радо привитали і розпізналися з панєю Славкою; читальня написала прохання до староства і в понеділок один з виділових і п. Славка поїхали до Горлиць до староства за дозволенням. Староста дозволення відмовив, заявляючи, що до читальні напише, з якої причини відмовлено.

Місцевий учитель Косела Генрик хотів спроводити інструкторку таку, як сам, до школи, але дівчата не хотіли вписуватися, а коли наша приїхала, дозволення не дали. Пані Славка відїхала, а дівчата кажуть, що до другого курсу не підуть.

Варто, щоб Українська Парляментарна Репрезентація розглянула цю справу.

Рівнож шкільним дітям першої і другої класи поліційно забрано церковні книжечки, тому, що в них є пісня »Боже Великий Єдиний«. Деяким поліцаї повистригали ці картки. Таке діється по цілій Лемківщині.

—o—

**ВАЖНЕ ДЛЯ ТИХ, ЩО МАЮТЬ
НАФТОВІ ТЕРЕНИ.**

Майже ціла Лемківщина вкрита сіткою ропних криниць, що з них давніше або сьогодні черпають ропу. З огляду на часті випадки між населенням Лемківщини, в справі відшкодування, як також забезпечення багатьох досі відкритих ропних криниць — подаємо до відома, що на основі розпорядку рада міністрів з 28-го вересня 1935 р., з днем 1. січня 1936 р. починає свою діяльність у Львові. Вищий Гірничий Уряд. Він обнимає важні для нас повіти: горлицький, новосанчівський, ропчицький, тарнівський та ясельський. Тому у всіх справах відносно добування земної ропа, забезпечення старих отворених і незаосмотрених криниць, як рівнож у справі догідного переведення контрактів з приверненням її рідних учителів та внесенні спротив проти накиненої »громадничини« — букварів.

новими нафтовими фірмами чи підприємствами — все треба звертатися за порадою і вказівками до вище наведеного уряду.

**УКРАЇНСЬКІ КОЛЯДИ
В ПАРИЖІ.**

З нагоди Різдваєних Свят французьке Товариство »Огнище Миру«, яке дбає про зближення молоді різних націй, улаштувало конкурс різдваєних пісень різних народів, в якому прийняли участь і Українці з своїми колядками. Українці співали під орудою А. Чехівського та як і слід було чекати, були визнані публікою першими з шости хорів, що брали участь в змаганню. Перед виступом українського хору, молодий студент Юрко Еремійв виголосив у французькій мові реферат, пояснюючи походження колядок та їх зміст.

Виступ Українців, як доносить Офінор, зробив таке добре вражіння, що Т-во »Огнище Миру« вжило заходів для відкриття у себе української секції.

—o—

Лемківська церква в Чирній біля Грибова, зб. 1892 р.

ПОЛОЖЕННЯ СЕЛА В БОЛГАРІЇ.

Ще до війни існувала в Болгарії густа мережа сільської кооперації, так, що майже в кожнім селі були кооперативні станиці.

По війні швидко підпали вони під вплив комуністичної агітації і разом з комуністами плянували недавню державний переворот. Чому воно так діється і звідки походить невдоволення селян з існуючого порядку? В селянських руках знаходиться 93 проц. у правної землі, але супроти густоти населення це дуже мало. Малоземельних господарів є дуже багато і нерідко 10 гектарове господарство поділене на кілька частей. Таке роздріблення дуже перешкаджає в раціоналізації і виплатності господарства. Комасаційна акція йде, але поволі, бо натрапляє на великі труднощі. Зате дальше ділення ґрунтів створює сільську бідноту, яка зі свого куска не може вижити. Уряд не має грошей, щоб прийти бідним з допомогою і тому комуністична агітація знаходить підхожий ґрунт у болгарським селі.

ЗЛОВЖИВАННЯ В ОБЕЗПЕЧАЛЬНІ В СЯНОЦІ.

Викрили контрольні органи з Варшави. Дотеперішні досліди виказали, що спроневерені суми перевищують 10 тисяч злотих. Арештовано інкасента Едм. Філіповского. Управитель обезпечальні Владислав Гжебань, якого також хотіли примкнути, втік і десь укривається.

ТУРТУРИ НА ПОЛІЦІ.

Румунська поліція на Буковині зробила собі вже сумну славу. Оце знову в Сереті командант поліції Карстіяну зі своїми поліцаями знущався над арештованими, коли вони не хотіли признатись до закидуваних їм провин. Сам командант одному в'язневі вирвав вуса, іншому розбив щоку. Топтали також людей по животі. Під натиском прилюдної опінії прокуратор зарядив над цими поліцаями слідство.

ПО ВСЕМУ СВІТУ ЙДЕ ДОБРА НОВИНА.

(На нуту »Новая радість світу ся з'явила«).

По всему світу
2) йде добра новина
Що Діва чиста
2) породила Сина.
Прийшла новина
2) і на Україну,
Щоб звеселити
2) велику руїну.
Щоб звеселити,
2) з руїни підняти,
Втишити болі,
2) розраду подати.
Зрадіймо, братя,
2) від тої новини,
Надію маймо
2) нинішної днини!

Дитятко Боже,
2) повите на сні,
Славимо нині
2) по всій Україні.
Ісус маленький
2) ручки простягає,
Нас Українців
2) сердечно витає.
Христос маленький
2) уздрів наші болі,
Він нас вратує
2) з тяжкої недолі.
Веселі будьмо,
2) Христу заспіваймо,
Тримаймось бодро
2) в тугу не впадаймо.

НАШІ БРАТИ ЗА ОКЕАНОМ.

»Український день« у Філядельфії.

Дня 28. листопада 1935. р. не зважаючи на зливний дощ, відбулось у Філядельфії величаве свято, яке назвали »Українським Днем Подяки«. Рано відбулась архиерейська Служба Божа в катедральному храмі, підчас якої еп. Константин Богачевський вголосив проповідь. Співали два хори, філядельфійський і честерський. Після Служби Божої був спільний обід у великій салі Товариства Горожан. Зачався він загальною молитвою під проводом Владики. Зараз після перекуски зачалися промови. Др. Павло Дубас покликав поодиноких представників сказати слово. Свято було з метою допомогти Українській Католицькій Школі у Стемфордї, тому всі говорили на тему рідної школи в Америці. Промовив також коротко владика. Пізніше відбувся концерт силами трьох хорів, філядельфійського під проводом п. Коцюбинського, френкфордського під проводом п. Рогача. Аматорський гурток, що його веде п. Коцюбинський, відіграв одноактову комедію »Тато на заручинах«. Перед концертом промовив о. Степан Тиханський, а пізніше п. Антін Пашук. Дуже гарну патріотичну промову сказав Владика Константин. Накінець склав подяку за працю, допомогу й жертви в уладженні »Українського Дня Подяки« п. Іван Боросевич. Хори відспівали спільно український та американський гимн.

ЛЕМКІВСЬКЕ ВІЧЕ У ФІЛЯДЕЛЬФІ.

Заходами »Комітету Оборони Лемківщини« відбулось 1. грудня 1935. р. у великій салі Товариства Горожан у Філядельфії перше українське лемківське віче. Саля була виповнена й зацікавлення було велике, особливо тому, що прибув на віче молодий український студент з Лемківщини п. Михайло Дудра, що м. ін. відсидів кілька місяців у польській в'язниці.

Учасники віча, переважно Українці-Лемки, мали змогу довідатись від п. Дудри, котрий ледви кілька місяців тому приїхав із старого краю, про теперішню дійсність на Лемківщині. Реферат був дуже цікавий для всіх присутніх. Філядельфійські Українці заявили свою повну згоду із змаганнями Лемківщини й обіцяли радо дати свою допомогу.

—o—

ВИРІЗКИ З ЧУЖОЇ ПРЕСИ

Двомісячник »Орієнс«, що його видає східня Місія О.О. Єзуїтів у Варшаві — давніше в Кракові, пише в числі 6. за листопад-грудень 1935 р.: »Лемківщина, яка одержала відрубну від перемиської дієцезії — Апостольську Адміністрацію, не має (дивне і незрозуміле пояснювання, бо всі знаємо, що Лемківщина має в Перемишлі свій духовний семінар — не від сьогодні та іншого їй не треба взагалі. Прим. скл.) щонайменше наразі, власного духовного семінара. Цього року ап. Адміністратор кс. Др. В. Масьцох приймив перших шістьох кандидатів на священників для своєї території та примістив їх в семінарі ченстохівської дієцезії, що знаходиться у Кракові.

Українські часописи прийняли це зарядження кс. Адміністратора з невдоволенням, побоюючися польонізації та латинізації питомців з Лемківщини, та через них, як майбутніх священників — польонізації та латинізації греко-католицької (в оригіналі уніятської) церкви«.

Стільки від себе »Орієнс«. Безперечно — зі становища латинського клеру правильне пояснювання — однаке таке ласкаве припущення — свій свого — ще більше утверджує прилюдну думку про наміри нової церковної влади — Лемківщини.

Впрочім — така латинізація — це стара пісонька...

Звідки взялося москвофільство в Галичині

Читаючи історію Українського Народу, бачимо, що на наші землі, цебто на Україну — від віків гострила свої зуби ненажерлива московська імперія. Ті землі, що їх заселює український нарід — це землі «молоком і медом текучі», тож манили вони до себе найрізномірніші народи, а найбільше москалів. Московщина за всяку ціну старалася заволодіти Україною, тимбільше, що Україна отвирала їй шлях на Чорне Море. Остаточно їй це вдалося після 1775. року. Московщина стала всевладним паном України. Україна втратила свою державно-політичну незалежність. І тоді Московщина показала, що вона вміє.

На українців посилалися небувалі репресії — знущання. В 1863 році появився указ російського уряду, який проголошував засуд: «не било, ніть, и бить не можеть никакого украинскаго языка». Знов в 1876 р. заборонено друкувати книжки і газети українською мовою та виставляти в театрах українські пєси. Рівнож зі шкіл та урядів усунено українську мову.

Взагалі москалі поводилися жорстко з українським народом. Хто не підчинявся сваволі московської адміністрації, того замкали в тюрмах, або гнали на Сибір. Здавалося, що москалі діпнуть своєї цілі і цілковито знищать — винародовлять український нарід. — Але на перешкоді цим ганебним московським плянам станула одна історична подія, а саме: Поза межами Московщини опинилася частина українських земель, то є: Галичина. — Галичина стала центром українського національного руху. Тут находили захист українські діячі, прогнані з гра-

ниць Московщини. Тут могло свобідно друкуватися українське слово, за-суджене на неіснування в границях Московщини. Тут підносилася, щоразто на вищий ступінь розвитку — українська культура і національна свідомість. І власне ця національна свідомість, стала пересипуватися через московський кордон, до українських міст і сіл за Збручем і там піддержувала визвольного духа, серед нашого народу.

Москалі скоро прийшли до переко-нання, що так довго їм не вдасться винародовити український нарід, доки не знищать осередок українського руху, — себто доки Галичина не опинить-ся під їхніми впливами. Наразі, силою нічого не могли тут зробити. Та на все є спосіб. Де сила нічо не може зробити, там успішними показуються: хитрість, підкупство, гроші. Власне цих засобів хопилася Московщина.

Вона підшукала собі в Галичині від-повідних людей та сипнула для них грубі гроші, — і вони за московські гроші почали ширити серед нашого народу думку, що ми і москалі, то одні і той самий нарід. Або інакше: вони підготовлювали ґрунт під при-хід московської окупації в Галичині. Першою групою таких нікчемних лю-дей, платних агентів Москви, була т. зв. «Погодінська кольонія», засно-вана у Львові в 1840 р., що її офі-ціальним опікуном став московський історик Погодін.

З бігом часу з «Погодінської кольо-нії» виросла москвофільська партія, яка провадила розкладову роботу серед нашого народу до 1914 р. В 1914 р. Українці в Галичині, на власній шкірі

відчули «благодать» московського па-новання. Москалі при помочі галицьких москвофілів громили все, що було у-країнське. Нищили всі українські книж-ки та навіть музичні ноти — з україн-ським текстом. Замкнули всі україн-ські школи, товариства й інституції, заборонили видавати українські ча-сописи, прогнали українську мову з публічного ужитку, а навіть греко-католицьких церков не щадили, лише силую міняли їх на православні. Тоді вивезено на Сибір митрополита Андрея Шептицького і тисячі української ін-телігенції та селян. — Але історичні обставини міняються.

В 1917 році, в бурхливих хвилях революції, в Московщині пропав цар-ський уряд, — а в парі з цим стра-тили реальну підставу існування га-лицькі москвофіли.

Коли тепер, серед нашого народу, плетуться ще де-не-де стародавні москвофіли — то тільки штучно піддер-жувані чужою політикою.

Одначе не треба думати, що під те-перішню пору, минула небезпека мо-сквофільства. — Ні. Воно проявляєть-ся в інших формах; іншими кличами оперує. Замість старого москвофіль-ства, появилася нове, зване радяно-фільством. І знов продажні Юди за московські гроші, ширять серед нашого народу, баламутні кличі; старають-ся зловити на свою вудку якнайбіль-ше прихильників для червоної Москви.

Ми повинні вже раз зрозуміти, що ніхто інший, тільки ми самі маємо бути панамі на своїй рідній землі — господарями в своїй власній хаті.

А всяким зайдам, баламутам зпід «трицвітного» та «червоного» стягу дамо нашу тверду відповідь:

— Геть з наших українських земель большевицькі та жидівські вожакі! До-сить уже нашої крові напилися кати Українського Народу! П. П.

—О—

НАНАШКА.

(Лемківським говором).

— Зорвався як олень, ани-м му на дорогу мерендо не доручила. Ани ся на матір не віздрів, така го оснувала забажанка-ве ле чорний упир.

— Ба ле й нач мав чкати? Няй би аж позов слали на ноно весілечко?

Пшов як малованка; лем писмо но-сом звертів, што ся водит. Не дав си двараз гварити.

— Ани мі — буд здорова мати не рюк. Ой же мати — пок безумом валявся, то била мати, а тепер надже му ма-тере? Иншу си матір заміняв — сьва-ту землицю матір... Самам го привела, ци ся на світ не нагваряв; лем ем го як зіничку лялюшила. Ани од людских людей не одставав, нукус, не лем да-кус. Кой лінського спаду засяв голь-ку, як дунай задзеленила загінци, а

пашиці ряд знав шитким зілечкам-ка-ди котрой помішної. Умер би орючи на ниві. Ани му словечком не натякний, бо го зозьвірит.

—О—

Лем ся крайка снувала під сонце, кой горі кошницями верхп'ядив; як смуга, што воду п'є. Аж гин, біля цмон-таре капеліх одхилив — тівком го пак бівше виділа — синойка єдиного.

— Шмар перічко до Дупаю, як ти перко впаде на спід, а камін стане з верхи, тоди свого сина видіти...

— Такий рочок настав, такий рочок — така годинойка забудь сицу, де твоя мамойка... Голосе тонойкий пуцу тя по лісі, по дубовім, листочку шов-ковім.

— Ага його серце чуло, як хтаха, што крильцями до сонічка трепоче. Ци пак до моглили рабствувати годєв який? Сама мала прити од себе во-

ля? Як ем хресцянка — нігда реку, поцтивина.

—О—

Радили заєдно по селі люди, што нанашка Улья з розуму зшла за си-ном, што до своїх пристав, кой над горами сонце заясніло. Півко ей су-ети, што кізля виведе на гірку і радиг, нираз не перестеає, лем своє заєдно. Та хоц і хижка докус сперлася до беріжка і зативок зосунувся на горіш-ні вугла, а окап заснував як старом веретом над вікеньцями — нагварялн Улья сусідоньки — няйби перешла доживати віченьку до фамеліні.

Ніт, гев го буду вижидати, дем-го на сес світонько привела — бом му мати не мачеха — одгварялася нанаш-ка. Не так то легко виречися рідньо-го загіньчика.

Ю. Гарнович.

—О—

Просимо негайно відновити передплату на 1936 рік.

Між нами не смів бути ані одного довжника або післяплатника

„Наш Лемко“ — це найдешевший український часопис для народу, бо його річна передплата вносить лише 3 зл. піврічна 1'80 зл.; для Америки та закордону річно півтора амер. долара, або рівновартість в злотих.

Також наших Братів за океаном звиваємо до масового передплатування і поширювання „Нашого Лемка“, бо чим більше число читачів, тим кращий буде часопис і всі будемо точно знати, що діється в наших любих Карпатах. „Наш Лемко“ в кожній українській хаті! Адміністрація „Нашого Лемка“.

З ІСТОРІЇ ЛЕМКІВЩИНИ. Сяніцька Земля.

До Сяніцької землі належало в XV століттю містечко *Яслиська* над горішною Яселкою, на північний схід від Дуклянського переходу. Суддя та лавники найвищого німецького суду на сяніцьким замку свідчили 13. січня 1435. р., що перемиський єпископ Януш заплатив Андрієви з Любни цілу належну суму за вийтвіство в Яслиських і за солтиство в *Короликіві*, теперішнім *Волоським* і *Польським* Королику. Село *Короликів* належало до майча рим. кат. єпископства в *Перемішлі*, єпископи мали тут свою палату, в якій часто перебували; тому-то 18. листопада 1463. р. сяніцький староста *Микола* з *Витовня* на підставі жалоби дідичів з *Риманова*, звивав єпископа *Миколу* з *Короликіві* перед свій суд у *Сяноці*. Перед сяніцьким городським судом велася справа усталення границь королівщин південно-західного заутка Сяніцької землі. Тут свідки-знатоки, старі люди з *Одрехової* і *Шавного* зізнали 7. грудня 1447. р., що всі *Бещади* (східна часть гір *Бескидів*) вище та нижче *Яслиськ* і від *Яслиськ* аж до полонни є королівські, навпаки за власність *свнцького* хорунжого признали село *Мощанець* (тут було приходство і самостійна парохія) зі всіми верховинами аж до річки *Леспедар* (тепер *забута*) та *Вербищу*. Знову король (польський) *Ягайло*, грамотою з 8 травня 1434. р. подав згаданому єпископату містечко *Яслиська* і села: *Короликів*, *Даліїв* (тепер *Далієва* або *Дальова*), *Нову Ясінку*, *Бискупці* (пізнішу *Любагізку*) в *Українській* землі в *Сяніцькій* окрузі. І вже 20. березня 1470. р. єпископ *Микола* півзав перед сяніцький суд *снівців Катерини*, дідички *Риманова*, за це, що не хотіли перевести розмежування між *Любаговою*, *Короликом*, *Склярами*, *Яслиськами* та *Яслиською* *Годою* та *Балуговою* (тепер. *Балугянкою*), *Дешном*, *Валгославою* (тепер. *Волгушовою*) та *Вислочком*, що лежить на північ від *Яслиськ* і затримав до нині свою назву. До того єпископа в *Перемішлі* належала ще оселя *Цергова*, майже передмістя *Дуклі* на правім березі *Яселки*, і *Рівне*.

(Далі буде).

ГЕОГРАФІЧНІ НАЗВИ — СВІДКОМ МИНУЛОГО.

Наше село називається *Бонарівка* (давню *Боднарівка* після вимови людей), почта *Стрижів* над *Вислоком*, повіт *Ряшів*, а перед кількадесятилітами *Коросно*.

Присілок до села *Бонарівки*, це *Буди*.

Нарід називає оселю присілок. Народній переказ говорить, що село *Бонарівка* походить від назви якогось *боднара*, що тут був паном спровадженій десь зі *Сходу* яко *поселенець*, а церковний літопис згадує, що від власника тих місцевостей, це є *Бонара*, яким був *Степан Бонар*, боярин і староста українсько-руських земель, повіту *Дукля*, котрий правдоподібно збудував перший замок в *Одриконю* біля *Коросна*.

Сусідні місцевости такі: село *Коростенко*, або *Красна* з присілком *мала Коростенка* і *Нетреба*, село *Ванівка* від назви *Ваня*, дальше село *Ріпник* з присілком *Вілька*, село *Петруша Воля* з присілком *Завада* і *Петрівка* та *Опарівка* від назви *свнць*. *Опарівського*.

Містечка *Ясениця*, *Домарадж* і *Небилець*, в котрих костели мабуть з церков — деревляні *смерекові*, про це свідчить ціла будова, зовнішній і внутрішній стиль, а також і устні передання.

Небилець старший два роки від *Львова*, містечка *Чудец* від назви *чудо* і *Фриштак* від нім. слова *»фриштик»*, яке оснували *Німці* та місто *Стрижів*, в яким є костел з *турецького* мечету і *Корчина*, яке люди зовуть *Хітчина*.

Села: *Висока* з *фільварками* *Гольцівка* і *Студелини*, *Бережанка* з присілком *Вази*, *Гжиска*, *Годова* з *фільварком* *Скала* і *Переградка* (?), *Жизнів* (там є відпуст на с. *Варвату*, як каже устне передання, що вона там з'явилася) *фільварок* *Маршалок* і присілок *Кисільниці*, *Лютча* (там є також ще костел *деревляний* з церкви), присілок *зпід* *Стирму*, *Бучини*, *Гевсярівки* і *фільварок* *Бердихів*, село *Воля*, де є ще *дзвін* з церкви, яким *дзвонили* на полудне, і як оповідають

люди, що по переході на латинство церковцю перевезено до *Сянока*, а *приходське* поле і *ліс* якийсь *суддя* в *Березові* записав на церковного, який *лишився* при *греко-католицьким* обряді та сьогодні є *Кметем*.

Назвища гір: *гора Кичара*, *Хиб*, *Ділик*, *Стрим*, *Вижня гора*, *Камянці*, *Липчанка*, *Ставки*, *Придавки* і *Косяриски*.

Ріки: 1) *Вислок*, яка має свою традицію, що *граничить* межі *Польщею* та *Україною*, а навіть самі *поляки*, на захід від *Фриштаки* *замешкалі*, називають *східні* сторони *Вислока*, *Русю*. 2) *Стубниця*, яка *пливе* від *Березова* і під *Стрижевом* *вливається* до *Вислока*. 3) *Ріка* *сільська* *Бонарівська* з *потоками* *Плюске*, *Вовче*, *Сухий*, *Страмбівка* і *Ваджитка*, яка *пливе* на схід і *впадає* в *Жизнові* до *Стубниці*.

Василь Качмарський

Бонарівка, дня 10. 12. 1935. р.

—o—

КОРОТКИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ОГЛЯД.

Совітська преса оповістила документи про *таємний* *військовий* договір між *Німеччиною* й *Японією*. Видко — потерпає, щоб *жидівським* *большевікам* не *скінчилися* *добрі* дні.

Також *Англія* *заклчила* *таємний* договір з *Францією*; але такі договори важні лише на папері, бо в дійсности вони не мають жадної вартости; впрочім *світові* *політики* роблять такі договори все під *іншою* *покришкою*, як *дійсність*.

Протиталійські *демонстрації* відбулися в *Єгипті* тому, що *італійці* *збомбардували* *єгипетський* і *шведський* *амбулянс* *Червоного* *Хреста*. Погибло 9 *Шведів* і 23 *Абісінців*, *тяжко* *ранений* *начальний* *лікар* *Гіляндер* і *др.* *Гольм*. Це викликало *обурення* в *цілім* *світі*. *Шведська* *преса* *пише*, що *Італія* *нарушила* *міжнародне* *поняття* *чести*. *Вся* *Швеція* в *глибокій* *жалобі*.

Президент *Злуч.* *Держав* *Північної* *Америци* *Росвелт* *заявив*, що *жадна* *держав* *не* *дістане* *від* *Америци* *піддержки* *на* *випадок* *війни*. Це викликало *велике* *вражіння* *у* *всіх* *краях* *світа*.

У *Варшаві* *добігає* *до* *кінця* *процес* *проти* *12* *українців* *за* *вбивство* *мін.* *Перацкого*. Широко та про *подробні* *того* *процесу* *пише* *тижневик* *»Народня* *Справа»*.

Перед *українським* *Різдом* *скінчив* *промовляти* *прок.* *Желеньські* *й* *оборонці:* *др.* *Горбовий*, *Шлапак* і *Павенцький*. *Д-ра* *Шлапака* *суд* *покарав* *2* *рази* *за* *місця* *в* *його* *промові* *по* *300* *зл.* *На* *Свята* *процес* *перервано* *до* *9* *ц. м.* *Присуд* *сподіваний* *у* *найближчих* *днях*.

Всі свідомі громадяни Лемківщини рішучо виступають проти «Лемківського букваря», тому всі звертаємося до Міністерства Освіти з прилюдним запитом, чому наших українських дітей учать в школі якоюсь нікому незрозумілою мішаниною - неговором, — що його ані діти, ані самі вчителі не розуміють? Домагаємося рідних українських шкільних підручників. Нашим матірнім язиком був, є та завше буде український язик. В ім'я релігійної спільноти та єдності це нам належиться.

КЛОПІТНИЦЯ

(З історії села)

Село Клопiтниця, в ясельському повіті, це невелике лемківське сільце, яке належить до парохії Перегримка, положене на захід від неї і віддалене 1 кілометр. Село має около 150 душ, в більшості сектарів, і є без школи, бо діти ходять до близької Перепримки. Село положене над рікою тої самої назви. Воно заложене грамотою (польського короля) Казимира Великого, виданою в Кракові дня 27. березня 1363. р. Казимир В. хотів з теперішнього місця, де є тепер містечко Осек зробити місто разом з твердиною, а до цього перешкаджали йому посідости тамошних лицарів Петра, Станислава, Святослава, Ісаї, Вільгельма, Івана і Вроцлава, всі Українці. В тій цілі Казимир В. вивластив цих лицарів, а за це дав їм місце в лісі (теперішня Клопiтниця) з правом заложити село тої самої назви, що і ріка. Село заложено після права магдебурського на 12 ланах франконських. В цей спосіб, досить клопiтливий, повстало і село Клопiтниця. Воно мало належати по вічні часи до потомків тих лицарів зі всіми доходами, як мисливство, пчільництво, ловля риби і т. п. Село винято згід судів, а мешканців мав судити лише солтис того села після права магдебурського, а солтиса міг судити лише король, або який вищий суд. Всі нові осадники мали бути вільні через двацять літ від всяких данин, щоб скорше залюднити цю околицю. За знесені права панцизненняні заплачено село 1.181 зл. 40 кр. Наші дослідники Лемківщини доказують, що всі основники села були від початків Українці та що вони прийшли тут зі сходу та дали початок під заложення оселі Клопiтниця. Як колись був клопiт зі заложенням села, так і тепер тяжить клопiт на селі і якийсь прокляття, бо село в більшості перейшло на сектанство і загрожує йому не лише релігійний упадок, але і винародовлення.

(За о. Вл. С. подав М. К.).

НАДІСЛАНІ КНИЖКИ.

М-р Микола Топольницький: *Спадщине право*. Про спадщину взагалі. Устні й писемні тестаменти. Правні поучення і зразки. Судовий поділ спадщини. Конечно спадщинна частина дітей і родичів. Спадщине право чоловіка й жінки. Книжка попереджена вступом про розпоряджування майном за життя. Сторінок 160. Накладом Книги, Львів 1935.

Незнання права, його приписів страшенно мститися на нашому селянському населенню. Зокрема незнання спадщинного права спричинює в нас безліч процесів, безнастанно ворожнечу в селі, спори в родині та багато матеріальних втрат.

Ледви, чи багато з нас знає, що се таке віно, виправа, посаг, придане, або тестамент-заповіт, завіт, завіщання, відказ. Скільки також мороки, як прийдеться писати тестамент?

Для Лемківщини ця справа дуже важна, бо тут землі щораз менше, вже немає чим обділювати цілу рідню та ще гірше, як господар-власник майна (хати і поля) виїде закордон і там пропаде або помре без тестаменту, тоді суд ділить ціле по йому майно — як в нас звичайно кажуть — «до рівної частки». І це жорстоко нищить наші малоземельні гірські господарства, бо їх роздроблює й творить ще більше бідаків.

Тому вказана книжка принесе нам великі користи, бо вона річево і що найважливіше легко та ясно повчає нас в подробицях про розпоряджування майном за життя, про обов'язки родичів, обов'язок вивінування, виправу для сина, розпоряджування майном на випадок смерті; що є тестамент, зразки (готові тестаменти), що належить до спадщини, а що ні, устні та нотарійні тестаменти, судовий поділ спадщини, кого, коли та за що можна видічити, даровизна на випадок смерті, що діється, як хтось не заявиться до спадщини, поділ спадщини; у другому розділі: про завіщання, про прикмети маєтків завіщуваних, про набування майна шляхом законного насліддя, про чергу дідичення по закону і про чергу дідичення подругів і т. д.

Книжка — як рідко — дбайливо опрацьована і недорога, бо всего 2.40 зл. за один примірник. Всі свідомі громадяни Лемківщини повинні замовити собі цю вартісну книжку, як також у кожній читальні та хоч би і кооперативі повинна вона знаходитись для загального вжитку членів.

Замовляти: *Книгарня «Провіти», Львів, Руська 1* за попереднім надісланням готівки.

ДАЛЬШІ РЕВІЗІЇ У ВОРОБЛИКУ.

В дні 17. грудня 1935. р. переверла поліція ревізію в слідуючих громадах Вороблика корол. у Томі Копчака, Василя Паночка, Степана Турковського й Ольги Турковської, шукаючи «за броньом пальною».

Тільки не знати як така «бронь» мала виглядати, що за нею шукали поміж картками книжок і газет, та в копертах приватних листів...

Очевидно не знайшли нічо «підозрілого».

Також переведено ревізію на греко-католицьким приходстві в Миланній, де забрали «Дзвіночки» хоч вони дозволені та належно владою цензуровані.

—0—

НЕ ЧІПАЙТЕ!

В «Лемку» ч. 47. якийсь «бродяга» Пільх чіпається українців і «Нашого Лемка» будьто йому «острашили кандидатів» від «школи дяков» у Вороблику. Пише в додатку, що на цій Лемківщині потрапили зібрати аж... 8 учнів а «Лемек» помістив аж світліну тої «школи» де «пачемуто» царед якимсь старим баракком з дощок стоїть аж... 5 «кандидатів» та шістьох «преподавателей». Забув сарака написати, що трьох «кандидатів» вже втікло, та ще говорили що тої «префект» сам дурень та доперва вчиться від дальших п'яток «преподавателей», та що встарому шпихлірі з дощок не хочуть мешкати, бо там вітер і сніг звикли «мешкати», що року... Про позем «науку» в оцій «школі» свідчить найліпше факт, що у Воробликах не знайшовся ані оден «кандидат» до неї.

Ліпше дати собі спокій «газпедізе префект» — забирайся до біса, бо ж добре всі знають, що таких обох з с. Полянським, Воробличани так «люблять» як пси жида в тісній вулиці...

Ухо.

—0—

ПОБОЖНІ ЗЛОДІЇ.

В Гірках коло Тарнова знищила минулого року повільно костел. З тої причини розійшлися в грудні 1935. р. люди, в цілі збірці грошей на будову нового костела. Правда, ціль благородна, одначе в часі цієї збірки в Баніці, пов. Горлиці, вкрав один з тих збірщиків Василеві Горошаківі годинник. Це зробив тоді, як жінка згаданого господаря виїшла з хати, щоб принести щось на за допомогу. Злодія зловлено в сусіднім селі. До вици призначався щойно тоді, коли стали його бити й віддав годинник, що його савшив до ковніра.

Перед такими «праведниками» треба все вистерігатися.

Домагайтеся правного повернення читальні «Провіти» на Лемківщині.

Ціле свідоме громадянство Лемківщини в ряди членів «Провіти»!

(Ю.Т.)

З НОВИМ РОКОМ! Редакція «Нашого Лемка» сердечно вітає всіх своїх Читачів та Прихильників з Новим Роком, і всім бажає якнайскорішого зближення Великих і Світлик Днів та єдності цілого Українського Народу!

Вибранці на посаду

Що таке «Страж Пшедня»?

Таке питання поставив репортер краківського «Л.К.Ц.» і одержав таку відповідь: «Є це гімназійна організація, яка громадить в своїх рядах одиниці, що їх признано за найбільш цінні, та яка приготує до творчої постави в житті»...

— Отже це є творення майбутньої еліти (вибранців)?

— Так!

— А як добуваєте цю творчу поставу?

— Так, що найменше говоримо, а найбільше робимо.

— ...Що, як і яка це робота?

— Оце напр. хлопці з краківської округи перебули ферії в Кремній, повіт Ясло. Працювали між Лемками. Занялися уладженням і цивілізуванням лемківських загород. Вибілили всі доми і зробили при кожній стайні гноівню. В найближчі ферії навчимо їх годувати шовкопрядку»...

— ...Перші матуристи з легітимацією «Стражи Пшедней» покинуть гімназії щойно в 1938. р.

— Но і... будуть мати запевнені посади.

— Не виджу в тому нічого злого — каже п. «стражничий» інструктор — щоб вони мали **першенство в одержуванні посад**»...

Що «Страж Пшедня» вважає себе за «вибранців» польської молоді, за «найцінніших» кандидатів на запевнені посади — це нас не цікавить. Натомість цікавить нас, чому саме Лемки мають бути тією драбинкою до «запевнених посад», чому саме з лемківської шовкопрядки має вилізи «вибранець» на запевнену посаду. Адже є свої «гуралі» та «мазури», які певно не відказалисяб, щоби «вибранці» зі «Стражи Пшедней» «цивілізували» їхні стайні чи гноівні. Лемка за вално чи шовкопрядку купити не можна. Це певне, і тому радимо «пшеднім стражакам» звернути свої «цивілізаторські» апетити в інший бік. Щоб пізніше не було розчарування... (Наш Прапор).

ЩИРИЙ ДАР СЕЛЯНИНА.

Михайло Батіг, малограмотний селянин у Порубах, зрозумів, що кооператива, читальня чи інша установа не може правильно розвиватися, як не має власної відповідної домівки. Він бачив, що в селах, де є такі доми, там і культурно-освітнє життя буйніше розвивається. Поруби — це присілок Завадова, присілок невеликий, має власну кооперативу для загального заступу й збуту, що називається «Нова Зірка» й має Кружок «Рідної Школи». Обі ці установи наразі не можуть спомогтися на будову власного дому, тому М. Батіг зробив гарний початок.

Без жадної агітації і намови запросив кількох людей з Управи кооперативи й зі Старшини Кружка «Р. Ш.» і в їх присутності подарував площу під будову «Народнього Дому» в Порубах.

Тоді ж списано відповідну умову, яку підписав сам жертводавець і вісім свідків-односельчан. За цей дар належить ся щира подяка благородному жертводавцеві. Всі прочі селяни з Поруб повинні тепер подумати над будовою «Народнього Дому». Велике це діло й коштовне, але дуже конечне. Спільними силами вдасться виконати. Тільки відваги й надії, а тоді Поруби передять собою Завадів, який на жаль і на сором досі не має «Народнього Дому».

ВЕСЕЛА СВЯТОЧНА СПІВАЧКА.

Я прийшов до газди заколядувати,
А вни їли, попивали —
А мні ни давали.
Я ся дивлю пироги кип'ят;
А в комині кобаси висят,
А я по їдній брало
І за пазуху ховало.

ЛИСТУВАННЯ.

Вп. Тимко Малий, М. Р. На: «Народня Справа» передала нам листа з посвідкою одержаних на передплату 3 ам. дол. За щирі поздоровлення сердечно дякуємо з милим братнім привітом. Бог з нами!

Вп. П. Т. Васильовський, Америка: Вашу адресу подав нам п. Др. О. Волинець, ми також йому щиро вдячні. Листа з 5 грудня 1935. р. одержали з 5 дол. Розділено за Вашу передплату 8.35 зл., п. Миколи В. 7.85 зл., за Андрея Бурдаша, Павла Сидора і Максима Андруса, всі з Лубної по 3 зл., так, що передплата для всіх вирівнана по кінець 1936. р. в імені наших Братів шлемо Вам щире українське Спаси Віг! Окремо напишемо до Вас.

Впр. о. М. Денько: прислав цілорічну передплату за Івана Проца в Аргентині та Миколи Козака в Америці. Часом точно шлемо. Впр. Отцю Докторові щиро дякуємо в імені наших Братів за Океаном.

Вп. Іван Кравчишин, Америка: прислав між іншими цілорічну передплату для Миколи Михайла Кравчишина в Туринську на «Дзвіночок», «Нашого Лемка» і один «Золотий Колос». Решта годяться з поданим рахунком — книжки і «Комаря» пославмо. З братнім привітом.

САМОКЛЯСЬКА ГУТА.

Це присілок, положений в лісистих горах на подудне від Перегримки. До недавніх великих морозів у Гутах було багато черешень, які в зимі 1929 р. повимерзали. Сама назва села вказує, що тут була колись гута шкла, по якій лишився лише знак з розваленої гутної печі. Гута, згідно як люди зовуть Гути, зістали заложені в половині 18. століття, коли то Юрій Мнішек, дідич, задумував будувати палату і костел в Дуклі. Гутники шкла прибули тут перший раз в Чех і були це знімчені Чехи. Вони дістали тут від пана хати і поля, які собі викорчували в тутешніх лісах. Назви мали Кіхарди, і їх до днесь називають німцями, хоч вони вже тепер ні слова не розуміють по німецьки. Лишився хіба кільком ще латинський обряд, тому тих кілька хоч і говорять по лемківськи, то уважають поляками, а не німцями, і вони належать до костела в Самоклясках.

Всі прочі винародовились і перейшли на «Руснаків»; те саме чекає і других.

Хат є около 20 в Гутах, а між ними є деякі курні. Гута шкла загнула на початку 20. століття.

За знесення панщини заплачено 1.049 зл. 25 кр. Присілок належить до парохії Перегримка і в цім присілку живуть добрі і незлісуті люди.

(За о. Вл. С. подав М. К.).

Кооператива
«СУСПІЛЬНИЙ ПРОМИСЛ»
Львів, Церковна 2.
виробляє найкращої якості

ЦИКОРІЮ «Луна»
підмірку кави «Пражін»
СОЛОДОВУ КАВУ «Луна»

Всі купуємо тільки виробирідно о промислу.

Жадайте всюди тільки правдивих українських шевських нілків

тільки з тим знаком
одинокі української фабрики
Дендра
у львові

Добре вважайте, бо жидівський картель підшивається під наше опакування!!!

ЦІННИК ОГЛОШЕНЬ: За текстом, серед звич. оголошень: П'ять стор. — 300 зол.; пів стор. — 150 зол.; чверть стор. — 75 зол.; одна осьма стор. — 40 зол.. Сторінка має 8 шпальт — за 1 мм. на 1-ну шпальту — 30 сот.. Оголошення в тексті — 45 сот. на 1 сторінці — 60 сот.. Дрібні оголошення за слово 10 сот..